

Яко Мошовъ

Първиятъ еврейнъ — войникъ и подофицеръ въ българската войска

На 1 февруарий м. г. напусна земния пжтъ и се пресели въ небеснитѣ селения нашия добъръ и добродѣтеленъ ломски гражданинъ Яко Мошовъ - баща на търговеца и съгражданина ни Моисей Яковъ. Неговиятъ край на живота мина незабелязанъ за жителитѣ на града ни, защото напоследъкъ той живѣеше въ София и тамъ бѣ погребанъ. Но името на Яко Мошовъ е свързано съ това на българската войска, защото тамъ остави младинитѣ, жизненитѣ си сили и умирайки съ гордостъ за миналото, той отправи чистосърдечно войнишката си благословия къмъ нея.

Роденъ е презъ 1855 год. въ гр. Плѣвентъ. Веднага следъ освобождението ни, когато започва събирането и формирането на младата ни войска, той въпрѣки младостта му и непълнитѣ му години за войникъ, съ настоятелни молби къмъ първитѣ ни офицери, успѣва да се вреди и постѣпва заедно съ втория наборъ. Службата му като на всѣки добъръ войникъ протича леко. Отличилъ се като съвѣстенъ, добъръ и изпълнителенъ, бива избранъ и постѣпва въ подофицерската команда, която завършва съ успѣхъ, сѣщата му дава правото да остане на свѣрхсрочна служба. Взелъ е участие въ сръбско-българската война отъ която се връща съ три ордена за храбростъ. Следъ войната продължава службата си въ пехотата — 15 пех. Ломски полкъ, — съ която се раздѣля въ 1910 г. Останалъ да живѣе въ Ломъ, ние често срѣщяхме исполинската фигура на стария фелдфебелъ съ добродушно и засмѣно лице. Преди нѣколко години се пресели да живѣе въ София.

Покойниятъ Яко Мошовъ е служилъ 26 години въ българската войска. Дали е билъ добъръ военослужащъ или не, оставаме да кажатъ нашитѣ четци, но трѣбва да подчертаемъ обстоятелството, че е кавалеръ не само на ордени за храбростъ, но ималъ и голѣмото отличие да бѣде ординарецъ на Князь Александъръ Батембергъ.

Отправяйки благодарностъ за заслугитѣ му и сочейки добрия примѣръ като гражданинъ и войникъ ние се прекланяме съ дълбоки почитания предъ гроба му съ войнишкото: Богъ да те прости, стари фелдфебелю!